

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Λ. Χ. ΖΩΗΣ

«Αἱ Μοῦσαι» εἰς τὸ 23ον ἔτος

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῶν «Μουσῶν» εἰς τὸ 23ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, ἡ Διεύθυνσις διατρανεῖ θεομᾶς τὰς εὐχαριστίας της πρὸς τοὺς ὅπως δὴποτε πνευματικῶς καὶ ὁλικῶς ὑποστηρίστας των.

ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΙΣ ΤΟΝΕΩΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

Πρᾶγμα σωτήριον εἶναι βέβαια ἡ ἐπαγρύπνησις τῶν γονέων εἰς τὰ ἥθη τῶν τέκνων των καὶ ἡ πρόνοια τῆς ἐκκρίσεως πανίδος κακοῦ ἐκ τῆς ψυχῆς των ἐνστικτοῦ ἀπὸ τῆς τρυφερωτέρας ἡλικίας των. Ὁ μικρὸς ἄνθρωπος πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ εἶνε τέλειος ἢ ἀπηλλαγμένος ἐλαττωματικῶν ὁρμῶν. Ὅταν δὲ ἐγκαταλειφθῇ ἀπροστάτευτος ἀπὸ τῶν ἐξ ἐμφύτου ἢ ἐξ ἀπεμνήσεως κακῶν του ἔξεων, ριζοῦται καὶ ἐνισχύεται τὸ ἡθικὸν ἐλάττωμα. Ἡ εὐπλαστός παιδικὴ φύσις ἀναπτύσσεται στρεβλή. Ἀμέλεια ἡ ἐπιείκεια πρὸς τὰς πρώτας ἐκδηλώσεις τῶν κακῶν ὁρμῶν του εἶνε ἄστοργον καὶ ὀλέθριον εἰς τὸν μέλλοντα κοινωνικὸν ἄνθρωπον ἀδίκημα. Τὸ κακὸν ἐνστικτον εἶναι ἄκανθα, ἣτις περιφύεται εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν καὶ ἀποπνίγει ἢ ἐξαγριώνει, ὅ,τι ἔδωκε καλὸν εἰς αὐτὴν ὁ Θεός. Τὰ πρώτα του συμπτώματα εἶναι ἡθικὰ πταίσματα ἐκ πρώτης ὄψεως ἀσύμμαντα ἢ ἐλαφρά, ἀπὸ τῆς πηγῆς ὅμως, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπερρέουσιν, ἄξια πολλῆς καὶ ἀγρύπνου προσοχῆς. Διότι ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἀβλαβὴς ἔξις πολλάκις ἐγέννησε τὸ πάθος καὶ ἀπὸ τοῦ μικροῦ πταίστου προήλθεν ὄχι ἅπαξ ὁ ἐπίφοδος ἐγκληματίας.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τῶν γονέων καὶ τῶν παιδαγωγῶν ἡ εὐθύνη ἐπιβάλλει ἱερὰ καὶ πρὸς τὰ τέκνα καὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντα. Παιδαγωγοὶ δὲ ἢ γονεῖς ἀνάξιοι καὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ἀποστολῆς των εἶνε ὅσοι δὲν δίδουσιν εἰς τὴν εὐθύνην ταύτην τὴν δέουσαν σπουδαιότητα καὶ προσοχήν.

Ἐκαστος κατὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν κοινωνικὴν του τάξιν, ἔχει ἴδιον τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐκπληροῖ τὸ ἡθικὸν τοῦτο καθήκον, ὁποῦν δὴποτε ὅμως καὶ ἂν ἐκτελεῖται τὸ καθήκον τοῦ-

πο, πρέπει νὰ κρίνηται ἀπὸ τῆς προαιρέσεως, ἣτις ὑπαγορεύει τὸ περιστατικὸν μέτρον τῆς ποινῆς ἢ τῆς ἀπαγορεύσεως.

Ἴδου δύο τοιαῦτα γεγονότα, τὰ ἐποῖα παραθέτομεν διὰ τὸ ψυχολογικὸν ἐνδιαφέρον των. Ὁ μικρὸς υἱὸς χήρας γυναικὸς ἰδὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν ἀπυθείᾳ τῶν οἰκείων δύο δεκάρας, δὲν ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ τὰς ὑπεξαίρεσῃ καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν ἀποφέρων τῆς μικρᾶς κλοπῆς τὸ προϊόν. Ὅτε ἐπαυλῆθεν ἡ μήτηρ, ἣτις παρετήρησε τὴν πράξιν καὶ ὑπώπτευσε τὸν δράστην της, ὑπεδέχθη τὸν υἱὸν της σκληρῶς καὶ ἀπειλητικῶς καὶ ἀνεκάλυψεν ἐντὸς τῶν θυλακίων του τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος ὑπὸ μορφὴν σακχαρωτῶν. Ἡ ἀπλή γυνὴ ἔτραψε πρὸς τὸ ἡθικὸν τοῦτο κακὸν ἀποστρόφην καὶ φρίκην, ἥς τὸ μέτρον κρίνει τις ἀπὸ τοῦ εἶδους τῆς ποινῆς, τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσε κατὰ τοῦ τέκνου της. Τὸν ἐθεώρησε καὶ τὸν ὠνόμασε τίποτε πλείότερον, τίποτε ἐλιγώτερον ἢ ὡς μικρὸν κακοῦργον, τὸν ἔδεσεν ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ καλέσασα τὸν διαβαίνοντα ἐκείθεν χωροφύλακα ἐζήτησε νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὡς ἄνθρωπον ἐπίφοβον, τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε πλέον νὰ φιλοξενῇ εἰς τὴν οἰκίαν της. Καὶ ἐκπληκτικὸς ὁ χωροφύλαξ ἐπέσθη νὰ τὸν οδηγήσῃ εἰς τὸν ἐγγύτερον σταθμὸν. Ἐκεῖ προσήλθε καὶ ἡ μήτηρ ἀπαιτοῦσα νὰ φυλακισθῇ ὁ μικρὸς κλέπτης, παρήλθε δὲ ὥρα ἱκανή, ἕως ὅτου μετὰ τόσῃν τοῦ πταίσματος στηλίτευσιν καὶ τόσας ἀπειλὰς ἐπέσθη παρακληθεῖσα ἡ ἀμελικτος γυνὴ νὰ τὸν παραλάβῃ κλαίοντα καὶ μετανοοῦντα εἰς τὴν στέγην της.

Τίς θὰ καταδικάσῃ τὴν μητέρα τυχύν, ἂν κρίνῃ τὴν ὁμολογούμενως ἀγαθὴν αὐτῆς προαίρεσιν; Ψεκταὶ βεβαίως εἶναι αἱ ὑπερβολαὶ της, ἀλλ' ὁ σκοπὸς της εἶναι καὶ σεβασμοῦ καὶ ἐπαίνων ἄξιος. Ἡθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ τὸ κακὸν ἀπὸ τῆς ρίζης του καὶ ἐπραξεν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν πταίστην τὴν φρίκην, τὴν ὁποίαν αὐτὴ αἰσθάνεται πρὸς τὴν κλοπὴν. Τὸ φάρμακον ἦτο πλέον τοῦ δέοντος ἡρωϊκόν, ἀλλ' ἴσως καὶ σωτήριον

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.23.Υ1.Φ6.00.75

Ἴδον ἄλλος πατήρ ἐξαγριούμενος εἰς τὸ ἄκουσμα ὁμοίας πράξεως τοῦ τέκνου του καὶ μέχρις ἀνηκούστου βαρβαρότητος προβαίνων. Τὸ γεγονός σονέβη πρότινος ἐτι ἐν Μικροχωρίῳ. Ὁ δεκαετής μόλις υἱὸς τοῦ ἀρμενίου ξυλουργοῦ Τορὸζ ἐκλεψε δύο ὄρνιθας τοῦ γείτονος καὶ ἡ πράξις κατηγγέλθη ὑπὸ τοῦ θύματος εἰς τὸν πατέρα ἐπανελθόντα τὴν ἐσπέραν ἐκ τῆς ἐργασίας του. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει συνήθως τὰ ἥθη ἥρεμα, εἶναι δὲ ἡσυχὸς καὶ φιλόπονος τεχνίτης. Ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι τρέφει ἓνα μικρὸν κακοῦργον εἰς τὸν οἶκόν του, ἤρκεσε νὰ τὸν ἀποθηριώσῃ. Παράφορος ἐκ τῆς ὀργῆς ζητεῖ ἀσπλάγχχνως νὰ κολάσῃ τὸ κακὸν καὶ ἀπροκόπτει διὰ τοῦ μυχχιριδίου του τὸ ὦτόν τοῦ παιδίου. Ὁ τραυματίας μεταφέρεται εἰς φαρμακεῖον παρακείμενον, ἡ δὲ ἀκρωτηρίασις ἀποδεικνύεται ἀρκούντως σοτάρᾳ.

Ἐδῶ ἡ πρόθεσις εἶνε βεβαίως πάλιν ἀνεπίληπτος, ἀλλὰ καὶ ὡς τοιαύτη μόλις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐλαφρυντική περίπτωσις τῆς βαρβαρότητος.

Ἐν τούτοις εἶναι ἀξιοσημείωτον καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας περιστάσεις τὸ ἡθικὸν ἐλατήριον τῆς περισταλτικῆς ποιότητος. Ἄν ἀπαλλάξῃ τις αὐτὸ ἀπὸ ἀπρεπῶν ἢ τῶν ἐπικινδύνων του ὑπερβολῶν, μένει τι εἰς τὸ βᾶθος χρηστὴν καὶ εὐγενές.

Καὶ μ' ὅλας ὁμῶς τὰς ἐλλείψεις του, εἶναι πολὺ ἤσως προτιμότερον τῆς ἀκηδίας καὶ τῆς ἐπειικοῦς ἀνοχῆς ἄλλων γονέων, ὧν αἱ ἀδυναμίαι πολλάκις εὐνοοῦσι τῶν χειρίστων ἐλαττωμάτων τὴν ἀνάπτυξιν. *

Ο ΜΕΣΟΤΟΙΧΟΣ

Ὁ Ἰωάννης Κλαρὺ καὶ ἡ Διονυσία δὲ Γαρβινέ ἠγαπῶντο καὶ ἠγαπῶντο παραφόρως.

Ἦσαν φύσεις ρομαντικαὶ καὶ πλήρεις ἀπὸ νοσταλγίας ἱποτισμῶν καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἠδύναντο πολὺ ν' ἀνθέξουν εἰς τὴν πεζότητα τῆς ἐποχῆς μας.

ἠγαπῶντο ἀπὸ πολλοῦ καὶ ὁ ἕρως των, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀντίγραφον τῶν ἀναγνώσεων τῶν διαφόρων μυθιστορημάτων τὰ ὁποῖα εἶχον καταφάγει μαζῇ, ὑπενεδύετο ποιὰν τινα χροιάν τραγικότητος.

Ἐνόμιζον ὅτι διὰ ν' ἀγαπῶνται ἔπρεπε νὰ εἶνε δυστυχεῖς.

Καὶ δυστυχεῖς ἦσαν φεῦ!

Οἱ γονεῖς των εὐρίσκοντο εἰς διάσταςιν.

Ἄν καὶ γείτονες αἱ δύο οἰκογένειαι τοῦ Κλαρὺ καὶ τοῦ Γαρβινέ, ἦσαν ἐχθραί.

Ὁ Ἀνατόλιος Γαρβινέ, ὅστις εἶχε καὶ τὴν μεγαλειότητα περιουσίαν καὶ τὸ μεγαλειότερον οἶκον, πρὸ ἐνὸς ἡμέρας δὲν ὡμίλει πρὸς τοὺς Κλαρὺ.

Καὶ ὁ γέρον Κλαρὺ ἄλλως τε, ἂν καὶ φίλος ποτὲ σπένδωνος τοῦ Γαρβινέ, ἐδείκνυε τὴν ἰδίαν περιφρόνησιν τῷ πατρὶ διὰ τὸν γηραιὸν σύντροφόν του.

Τὰ δύο κτήματα ἐχωρίζοντο ἀπὸ ἓνα μεσότοιχον, ἓνα ὑψηλὸν μεσότοιχον, ὁ ὁποῖος ὑψοῦτο ἀρκετοὺς πόδας καὶ ἐκάλυπτεν ἀπὸ τὴν ὄρασιν τὰ δύο οἰκήματα.

Ἐκεῖνος ὁ μεσότοιχος, ὅστις ὑψοῦτο σκληρὸς μεταξὺ τῶν δύο ἀγαπωμένων καρδιῶν, τῆς Διονυσίας καὶ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις ἦτο τὸ σύμβολον τῆς δυστυχίας των, ὁ ὁποῖος ἀμείλιχος, ὅπως καὶ οἱ γονεῖς των, δὲν τοῖς ἐπέτρεπε τὴν ἔνωσιν, εἶχε γίνοι κατ' ἀντίθεσιν ὁ τόπος τῶν συνεντευξέων των.

Ἐκεῖ καθ' ἐσπέραν ὁ Ἰωάννης ἀτήρχετο μὲ μικρὰν μεταξίνην κλίμακα, τὴν ὁποίαν εἶχεν εὗρει εἰς τὸν «Ρωμαῖον καὶ τὴν Ἰουλιέτταν», καὶ εὗρισκε τὴν Διονυσίαν.

Αἱ ἐρωτικαὶ των συνεντευξεις γινόμεναι κατὰ προτίμησιν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, εἶχον καὶ τὸ μελαγχολικὸν ἀλλὰ καὶ γλυκύ.

Αὐτὴ ἡ δυστυχία, ἡ ὁποία τοὺς ἐχώριζεν, αὐτὴ τοῖς καθίστα ὀλιβερός τὰς ἡδονὰς τῶν βραχειῶν αὐτῶν στιγμῶν κατὰ τὰς ὁποίας εὐρίσκοντο μαζῇ.

Καὶ οὕτω μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ εἶχον παρῆλθαι μῆνες καὶ ἔτος ὀλόκληρον καταδιωκομένου καὶ ἀπηγορευμένου ἔρωτος, ἀτεφάσισαν οἱ δύο νέοι μας νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὴν δυστυχίαν των.

Ἡ πρώτη των ἰδέα ἦτο ν' αὐτοκτονήσουν.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἀφοῦ συνεφώνησεν, ὅτι τὸ τοιοῦτον θά ἦτο τὸ ἀξιοπρεπέστερον, τὸ μᾶλλον σαιχηρὸν καὶ τὸ μᾶλλον ὠραῖον, εὗρεν ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλο μέσον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἀλλότητα.

—Διατὶ δὲν φεύγομεν μαζῇ, ἀγάπη μου; εἶπεν εἰς τὴν Διονυσίαν. Θὰ ὑπάγωμεν μακρὰν, εἰς τόπους τοὺς ὁποῖοις δὲν εἶδομεν ποτὲ, εἰς μέρη τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς εἶνε ἀγνωστα καὶ ἐκεῖ εἰς τὰς φωλεὰς θὰ κρύψωμεν τοὺς ἔρωτάς μας.

Καὶ τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐμεδίασε καὶ εἰς τὴν νεάνίδα.

Κανεῖς τῶν δύο δὲν ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν καὶ τί θὰ ἔτρωγον εἰς τοὺς τόπους αὐτοὺς τοὺς ἀγνώστους, εἰς τὰς φωλεὰς αὐτάς εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἔαυπτον τὸν ἔρωτά των.

Καὶ μίαν ἐσπέραν σεληνοφώτιστον, παντεληνοφώτιστον μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ καλμοῦς, ἀφοῦ ὁ Ἰωάννης καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, μὴ ἐργασθεὶς καθόλου, περιεφέρετο εἰς τὸ κτῆμα ὡς παράφρων καὶ ἡρεθίζετο κατὰ τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἐμεδίᾳ μὴ γνωρίζων τί συνέβαινε, ὁ Ἰωάννης, ἀφοῦ ὅλοι εἰς τὸν οἶκόν του ἐκοιμήθησαν, ἀφοῦ σιγὴ ἔγεινε παντοῦ, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

Ἡ Διονυσία ἦτο ἐκεῖ καὶ ἀνέμενε.

—Νομίζω ὅτι θάποθάνω. Τρέμω.

—Ναί! θὰ ἀφήσωμεν τοὺς γονεῖς μας, θάφήσωμεν τὰ πάντα, ἀπῆντα ἐκείνη. Ἀλλὰ τὸ κάμνω διότι σὲ ἀγαπῶ παρὰ πολὺ, Ἰωάννη.

—Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, ὅσον καὶ τὴν ζωὴν μου, Διονυσία.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

—Λοιπὸν ἄς φύγωμεν.

—Ἄς φύγωμεν· ἀλλὰ πόθεν;

—Ἐχω πληρώσει τὸν φύλακα, τὸν γηραιὸν Ἀντώνιον, ὅστις θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν θύραν ἀπ' ἐδῶ. Ἐλθέ· ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Ἡ Διονυσία πάλλουσα ἔδεσε τὸν πόδα ἐκεῖθεν τοῦ μεσοτοιχοῦ.

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἐβοήθησεν, ἔπειτα τὴν ἤρπασε καὶ τὴν κατεβίβασεν.

Αἱ καρδίαι τῶν τῶντι ἔπαλλον μέχρι διαρρηξέως.

Αἱ σκηναὶ αἱ μᾶλλον τραγικαὶ τῶν μυθιστορημάτων, οἱ ἥρωες οἱ ξιφουλκοῦντες καὶ οἱ ἥρωες οἱ πίπτοντες νεκροὶ καὶ αἱ ἄφθονοι ἡρωίδες αἱ λιποθυμοῦσαι παρουσιάσθησαν ἔμπροσθέν των.

Ὁ Ἰωάννης ἐβάδιζεν, ἀλλ' ἐβάδιζε μὲ τοὺς πόδας λευμένους.

—Νομίζω, ὅτι θάποθάνω.

—Θάρρος, φίλη μου! θάρρος!

Ἐφθασαν πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των ὅταν, κυτῶντας εἰς τὸ φυλακεῖον εἶδον νὰ ἐξέρχονται ἐκεῖθεν ἀντὶ τοῦ φύλακος οἱ πατέρες των, ὁ γέρον Κλαρὺ καὶ ὁ κοντὸς Ἀνατόλιος.

Οἱ δύο νέοι μας ἐπάγωσαν.

Ἄλλ' ἡ ἐκπληξίς των ἦτο ἔτι μεγαλειτέρα ὅταν εἶδον ὅτι οἱ δύο γέροντες ἐμειδίωσαν.

—Ἀλλὰ τί συμβαίνει; εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

—ὦ! πάτερ μου, συγγνώμη, ἔλεγεν ἡ Διονυσία παραδιδόμενη εὐκολώτερον ὥς γυνή.

—Ἐμπρὸς, τρελλόπαιδα. Νυμφευθῆτε τώρα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ἀνατόλιος, πρῶτος δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ τοὺς γέλωτας. Δὲν ἐνοήσατε λοιπὸν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κωμωδίας; Ἡθέλαμεν νὰ σᾶς κάμωμεν ν' ἀγαπηθῆτε εἰς τὰ γερά καὶ πρὸς τοῦτο δὲν ὑπῆρχε τρόπος κανεὶς ἄλλος παρὰ νὰ σᾶς θρέψωμεν τὰ ρομαντικά σας ἔνστικτα. Τὰ ἐμπόδια εὐκολύνουν τὸν ἔρωτα· περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία. Σᾶς εἶχομεν προορίσει τὸν ἕνα διὰ τὸν ἄλλον, ἀλλ' ἂν ἠθέλετε ἀνατραφεῖ μαζῇ, ἡ ἀγάπη σας θὰ ἐγαλαροῦντο ἴσως· ἴσως δὲν θὰ ἐγίνεσθε εὐτυχεῖς. Τώρα εὐτυχῶς κανένας τοιοῦτος κίνδυνος δὲν ὑπάρχει. Ἡ δυστυχία σας ἦνωσε ἀδιαρρήκτως. Ἡ πλαστική μας ἔχθρα σας ἔταμε νὰ γνωρισθῆτε καὶ νὰ ἐκτιμήσατε καλλίτερον τὴν ἀξίαν.

Καὶ τώρα ἄς γείνη ὁ γάμος. Τὰ ἔχομεν ὅλα ἔτοιμα καὶ ἔχομεν καὶ κατ' ἄλλο ἔτοιμον.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Διονυσία, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδύναντο νὰ πιστεύσουν εἰς τὰ ὅτι των οὔτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, δὲν ἠράτησαν καὶν τι.

Τὸ βλέμμα των μόνον ἔδειξε περιέργειαν.

—Ἐχομεν δύο κτίστας οἱ ὁποῖοι θὰ ἔλθουν αὐριοι νὰ κρημνίσουν τὸν μεσοτοιχοῦ, ἀπήντησε πάλιν μειδιῶν ὁ γηραιὸς Κλαδέλ.

Καὶ ἐφίλησε τὴν νύμφην του.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν.)

ἌΝΕΥ ΕΛΠΙΔΟΣ

Ὅλοι ἔχουν μίαν ἐλπίδα. Ὁ πτωχὸς ἀσθενὴς, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιροῦ ἔχει προσβληθῇ ἀπὸ θανατηφόρον ἀσθένειαν, μειδιᾷ εἰς τὴν θέαν τοῦ ἱατροῦ, ἀκτὶς ζωῆς χύνεται ἐπὶ τῶν ὤχρων παρειῶν του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι περιστρέφονται σιωπηλοὶ μὲ πιεσμένην τὴν καρδίαν ἀπὸ θλιβερὰν προαίσθησιν καὶ ὁμιλοῦν χαμηλοφώνως μαντεύοντες ἄφενκτον καταστροφὴν. Καὶ ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία τὸν παρατηρεῖ μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς, ἐλπίζει μὲ αὐτόν...

Ὁ ναυτικός, ἔρμαιον τῆς ὁρμῆς τῶν κιμάτων καὶ τῆς θυέλλης, ἡ ὁποία τείνει νὰ καταστρέψῃ τὸ πλοῖόν του, παρατηρεῖ περιπαθῶς τὸ ἀκάτιον, παρακολουθοῦν τὸ πλοῖον καὶ σκέπτεται, ὅτι τοῦτο θὰ τὸν δεχθῇ εὐμενῶς, ὅτι τοῦτο θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν σώσῃ.

Ὁ περιηγητής, καταβληθεὶς ἀπὸ τὴν πείναν, ἡ ὁποία τὸν προσέβαλε καθ' ὁδόν, ἐλπίζει καὶ αὐτὸς ἀκόμη.

Ὁ κατηραμένος ἰνδός, ὁ καταδικασμένος εἰς τὰς καυστικές ἀκτίνας τοῦ ἡλίου νὰ ἐργάζεται ὥς ζῶον ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ σκληροῦ κυρίου του, ἔχει καὶ αὐτὸς ἐπίσης μίαν ἐλπίδα.

Ὁ καταστραφεὶς, ἡ πλανηθεῖσα κόρη, ἀναμέσον τῆς ἀπογοητεύσεώς των ἔχουν μίαν ἐλπίδα.

Ὅλοι ἐλπίζουν, ἀλλ' ὁ ἀπωλέσας τὴν πίστιν δὲν ἐλπίζει πλέον.

(Μετὰφρασις)

Πετρωνία ἡ Ζακυνθία

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κράτει στὰ χεῖλη τὰ κλεισμένα, —κράτει ἀκόμη γιὰ νὰ ζῇ, —τέττοι ἀπόκοσμο τραγοῦδι— ποῦ θὰ τὸ ψάλλωμε μαζύ.

Δύρα θὰ πάρω μαγεμμένη—σὺν τῇ γητεύτρα σου φωνῇ—καὶ φωτισμένος θὰ πετάξω—μὲ πρὸς τὸ πανώρηο σου θρονί.

Κι' ἔτσι βαθεῖα γλυκοκυττώντας—τῇ φλογισμένην σου ματιά, —μὲ σὲ θὰ φύγω στὰ αἰθέρια—μὲ τὸ τραγοῦδι μιὰ νυχτιά.

Σμύρνη

Σ. Γ. Σπεράντσας

Ἡ ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ

Δυὸ κόσμους σ' τὴν Ἀκρόπολιν ξανοίγει ἐκείδος ποῦ ἀνέβη:
Ὁ ἕνας λὲς πῶς νὰ ὑψωθῇ σ' τὸν οὐρανὸ γυρεύει,
Ὁ ἄλλος στέκει ταπεινὸς καὶ λυπημένος εἶναι....
Λέγεται ὁ πρῶτος Παρθενῶν, ὁ δεύτερος Ἀθηνῶν.

ΙΑΚΩΒΑΚΑΤΕΡΙΟΣ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΕΠΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

Τῷ κτηγ. κ. Α. Μ. Ἀνδρεΐδῃ

Ἐπὶ τριάκοντα καὶ τρῶα ὅλα ἔτη, ἀφ' ἧς διὰ τῆς ἀπὸ 24)5 Νοεμβρίου 1815 τῶν Παρισίων συνθήκης, αἱ Ἰόνιοι Νῆσοι μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν ἀπετέλεσαν τὸ αὐτόνομον Ἰονικὸν Κράτος ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ ἀποκλειστικὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας, καταθλιβεῖς ὁ Ἰόνιος λαὸς ὑπὸ τὸν ἐπαχθὴ τοῦ Μαιτλανδίου Συντάγματος ζυγὸν καὶ διαβουκοληθεῖς μὲ ψεύτρα ἐλευθερίας θαρραλέον εἶχεν ἀναλάβει διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῶν ἐννόμων μέσων ἀγῶνα κατὰ τῆς παραβιάσεως τῶν ἱερωτέρων αὐτοῦ δικαιωμάτων, καὶ τοι πολλάκις δικαιοσύνην ζητῶν εἶχεν ὑψώσει τὴν φωνὴν μέχρις αὐτοῦ τοῦ θρόνου τῆς Προστάτιδος, χωρὶς ποτε νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὅψιν αἱ τόσαι ἀναφοραὶ, αἱ πρεσβεῖαι, αὐταὶ αἱ συστάσεις τοῦ λόρδου Ἀρμοστοῦ Νοῦγκεντ πρὸς παραχώρησιν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων,—διότι κωφὴ ἄλλως τε ἦτο καὶ ἡ ἐν γένει διπλωματία εἰς τὰς φωνὰς τῶν λαῶν,—ἔδει ὑπὸ τοῦ ἀκρατήτου πόθου τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν νὰ συγκλονισθῇ ἡ ὅλη Εὐρώπη, ὅπως καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Προστασία ἀφυπνιζομένη ἀναγνώριση τὰ δίκαια τοῦ ἀγωνιζομένου ἐλευθέρου καὶ ἀνεξαρτήτου λαοῦ, καταργίση τὴν λογοκρισίαν, παραχωρήσῃ τὴν ἐλευθεροτυπίαν καὶ ὑποσχεθῇ εἰς αὐτὸν τὴν διενέργειαν ἐλευθέρων ἐκλογῶν καὶ τὴν μυστικὴν ψηφοφορίαν.

Καὶ ὅμως, παρὰ τὰς δοθείσας ταύτας μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐχρησίμευσαν ὡς ἀπαρχή, ὅπως σὺν τῷ χρόνῳ ζητηθῶσι μείζονες τοιαῦται καὶ αὐτὴ ἡ Ἐνωσις, ἐν τούτοις ἐπὶ μακρὸν ἔτι ἐξηκολούθησαν αἱ αὐθαιρεσίαι τῶν ὀργάνων τῆς Προστασίας καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Ἰονίου τύπου, ὁ ὁποῖος ἀντιπρόσωπος τοῦ κοινοῦ φρονήματος λάβρος ἐπετίθετο κατὰ τῶν αὐθαιρεσιῶν ἐκείνων, καταγοητεύων καὶ γαλουχῶν ἐτέρωθεν μὲ τὰ νάματα τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως.

Εἰς ἐπίρωσιν τοῦ τύπου καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀπὸ τοῦ 1842 ἐν Κεφαλληνίᾳ ἰδρυθέντων Συλλόγων ὑπὸ τύπον μὲν κέντρον πρὸς συζήτησιν ἢ ἀναγνωστη-

ρῶν, (ἐκλογικῶν Κοινείων, Club, ὡς ἐθεωροῦντο), πράγματι δὲ πρὸς καταπολέμησιν τῆς Προστασίας καὶ καλλιέργειαν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, συνέστησαν καὶ ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1849, Σύλλογοι τοιοῦτοι καὶ Λέσχαι («Πρόοδος», «Φώτοκλος»), ὧν μία καὶ ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀδελφότης» ἐκ τῆς τάξεως τῶν τεχνιτῶν, ἧς τὰ μέλη εἰς ἑκατὸν, ἅμα τῇ συστάσει, ἀριθμούμενα, ἠϋξήθησαν βραδύτερον κατὰ πολὺ καὶ τὰ ἄποῖα, κατὰ τὰς συνεδριάσεις αὐτῶν, συνεζήτουν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς τύχης τῆς τε Ζακύνθου καὶ τῆς Ἐπανήσου ἐν γένει. Καὶ ἡ Λέσχη αὕτη, ἡ καὶ νῦν ὑφισταμένη ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πολιτικὸς Σύλλογος «Λομβάρδος», εἰς μνήμην καὶ τιμὴν τοῦ ἀθλήτου καὶ τελειωτοῦ τῆς ἐθνικῆς Ἰδέας Κωνστ. Λομβάρδου, διὰ τὸ ἀκραιφνὲς καὶ ἐνθουσιῶδες τῶν πατριωτικῶν φρονημάτων τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν μελῶν, ἐξήγειρε τὸν χόλον τῶν ὀργάνων τῆς Προστασίας, πολλὰ πρὸς διάλυσιν αὐτῆς βυσσοδομευσάντων.

Τῇ 21 Μαΐου 1851 ἐκυκλοφόρησεν εἰς Ζακύνθον δημοσίευμα τυπωθὲν εἰς τὸ τυπογραφεῖον Σεργίου Ραφιάνη ὑπὸ τίτλον «Τὸ Κυβερνητικὸν Ἀνθρωπάρετον κατὰ τοῦ Καταστήματος ἢ α' Ἀδελφότης» ἔχον δ' ὡς ἑξῆς:

«Ἡ φύσις καὶ τὸ δίκαιον μᾶς ἐπιτρέπωσι νὰ ζητῶμεν τὴν ἀνεξαρτησίαν μας, ὅχι διὰ νὰ διοικῶμεν αὐτοπρᾶιρέτως καὶ καταδυναστεύωμεν τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ νὰ μὴν ἐξαργιῶμεθα ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ ξένου τὴν θέλησιν.— Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἡ ἀπέχθεια κατὰ τῆς δουλείας, διαπερῶσαι τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας, εἶναι ἀναπόσπαστα, ἀποχώριστα στοιχεῖα ἀπ' αὐτήν. Τὶ πενιχρότερον παρὰ ἐξευτελιζόμενός τις εἰς τὴν ὅλην κοινωνίαν, ζῶν ὡς ἡ κινουμένη σκιὰ ἀπέναντι τοῦ σχηματίζοντος αὐτὴν σώματος, νὰ ἐκτιθεταὶ εἰς κάθε τυράννου ποταπὴν περιφρόνησιν;—Καὶ ὁ ἀπικτώτερος γνωρίζει τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅτι γεννᾶται ἀπὸ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν Πλάστην, ὅτι ἡ ὑπαρξίς του ἔχει ἀνώτερον σκοπὸν, ἢ ψυχὴν καὶ ἀθάνατον προσορσισμόν καὶ ὅτι δὲν ἐρρίφθη εἰς τὴν γῆν ὡς παίγιον τῶν ἀστάτων φαντασιῶν τῶν ὁμοίων του,

» Ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα εὐρίσκονται κάποιοι, οἵτινες ἀποποιούμενοι τὸ κοινὸν αἶσθημα, θρεφόμενοι μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὸν μεταλλικὸν ἤχον παρακολουθοῦσιν οἱ ἄθλιοι τὰ νεύματα ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἐξώρισε, ἐρράβδισε, ἐδολοφόνησε καὶ ὀλοέναφυλακίζει καὶ κατατρέπει σκληρῶς τοὺς ἀδελφούς των ἔρποντες δὲ τοὺς Σουλτανικοὺς πόδας του χορταίνουσι τὰ λαίμαργα στόματά των ἀπὸ τὰ χρήματα τοῦ πτωχοῦ λαοῦ, ἐκ τῶν ὁποῖα διεφθαρμένοι

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

» τὸν ἐξυβρίζουσι καὶ κακουχοῦσι.

» Τοιαῦτα εἶναι τὰ παχυλὰ καὶ ἀπονενωμένα ὄργανα
» τῆς λεγομένης Κυβερνήσεώς μας, τὰ ὅποια ἀμιλλώμενα
» ὅπως ὑποσκελίσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ δείξωσι τὴν πρὸς
» αὐτὴν ἱκανότητά των πρὸς ἀπολαβὴν ἐνὸς ἀδρου μισθοῦ
» προσφέρουσιν εἰς τὸ ἄγριον θηρίον θῦμα τὴν ἰδίαν
» των πατρίδα. — Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐγκολποῦ-
» μενοι τὰς ἐπιθυμίας τῶν πατρῶων των κατασπαράτ-
» τουσιν τὸ ὥραϊον ἐθνικὸν σῶμα τῆς κοινωνίας μας.
» Αὐτοὶ οἱ μωροὶ, κακόβουλοι, ὑπηρεταὶ τοῦ Σατινᾶ,
» φέροντες ἐπὶ τῶν μετώπων των τὴν ἀδικίαν καὶ ἀνο-
» μίαν, προσπαθῶσι νὰ ἐγγραῖξωσι καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ
» τούτου ἐδάφους, δρόμον αἵματος! δρόμον σφαγῆς! —
» Αὐτοὶ οἱ αἱμοχαρεῖς, ἀναίσχυντοι, προδότες, κατακα-
» ὄμενοι ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπωσι τὴν ἀγνότητα τοῦ ἐθνι-
» σμοῦ μας κορυφουμένην εἰς τὰς καρδίας τῶν συνδρο-
» μητῶν τοῦ καταστήματος. « **Ἡ Ἀδελφότης** »,
» συνάμα δὲ καὶ εἰς ὅλον τὸν λαόν, ἐμηχινόγραφησαν
» νὰ ἐκλέξωσι τοῦτο ἀρμόδιον διὰ τοὺς ξενόφρονας
» σκοπούς των, ὅπως αἱματοβρέξωσι τὴν πολυστένακτον
» καὶ βασανιζομένην πατρίδα. — Οὐδὲν ἱερὸν, οὐδὲν ὁ-
» σιον συστήλλει τοιαῦτα ἀνδράποδα, ὅλλ' εὐπειθέστατοι-
» δοῦλοι τῶν αὐθέντων των, ἄτρομοι βαδίζουσι τὰ ἀ-
» δελφοειτόνα σχέδιά των. Καὶ τῷ ὄντι, ἐνῷ ὁ συμμα-
» χῶν μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐξόντωσίν
» μας Ἐπαρχος προεκήρυττεν εἰς τοὺς συμπολίτας στανι-
» κῶς νὰ ἐορτάσωσι τὴν ἀνάμνησιν τῶν γενεθλίων τῆς
» Βασιλείας τῆς Ἀγγλίας, ἐνῷ ὁ ἡλίθιος καὶ χουσολά-
» τρης Ἀρχιερεὺς πρὸς τιμὴν ἐκείνης ἤτις ἀνηλεῶς καὶ
» ἀπανθρώπως ἐξυβρίζει καὶ καταφρονεῖ τὴν θρησκείαν
» μας, ἔχουσα καὶ αὐτὰς τὰς Ἑλληνίστας μας ὀπλοστά-
» σια καὶ στρατῶνας, ὑπερβαίνουσα κατὰ τὸ μῖσος καὶ
» αὐτοὺς τοὺς ἀσπόνδους ἐχθροὺς τοῦ χριστιανισμοῦ
» Τούρκους, οἱ ὅποιοι τὰς μετεχειρίσθησαν καὶ διὰ ἰδιά
» των προσκυνήματα, ἐνῷ λέγω αὐτὸς ὑπεχρέωνε τοὺς
» σεβασμίους Ἱερεῖς μας νὰ λιτανίσωσι κομπῶς τὴν χα-
» ριτόβρυτον Ἀνασσάν του, οἱ δῆμοι οὗτοι ἀγγλόδουλοι
» ἔδραζαν τὴν εὐκαιρίαν ἀπὸ τὴν εὐκολολύγιστον Ἐπιτρο-
» πὴν, νὰ δαφνοστολίσωσι καὶ φωταγωγήσωσι τὸ Κατά-
» στημα δι' ἰδίας των δαπάνης. — Εἰς μάτην συνδρομη-
» ται διεμαρτύροντο διὰ τοιαύτην ἀνθελληνικὴν καὶ δου-
» λικὴν πράξιν. Εἰς μάτην ἐφώναζον τὰς ἀπεχθεῖς σκευω-
» ρίας καὶ πλεκτιάνας των. Τὸ ἔτσι θέλω ἐνεργοῦσε
» καὶ τὸ πᾶν ἐσίωπα δι' αὐτούς. Ἀνεχώρησαν τέλος, οὐ-
» δὲ ἔχνος των πλέον ἀνεφάνη, μόνον οἱ τρεῖς τέσσαροι
» οὗτοι Ἀγγλομάγειροι διεσκέδαζον τὴν μοναξίαν τοῦ
» Καταστήματος μὲ τὰ πομπώδη καμώματα. — Ἐξημέρω-
» σεν ἡ λυπηρὰ ἡμέρα. Τὸ ἐστολισμένον ἀπὸ δάφνης
» καὶ λυχνίας Κατάστημα ὑπενθύμιζεν ἐν μέσῳ τῆς γε-
» νικῆς ἐρημίας τὰ διακρινόμενα παλάτια τῶν μικρῶν
» δεσποτῶν τοῦ Μεσαιῶνος· ὅλλ' ἡ ἀσθενὴς φωνὴ τοῦ
» φιλάγγελου Ἀρχιερέως προθυμοποιουμένου νὰ στρεβλώ-
» σῃ χάριν τῆς Κυρᾶς καὶ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ προφητά-
» νاکτος Δαβὶδ, ἐχάνετο ἀπὸ τὰς κατάρας κάθε Ὁρθο-
» δόξου. — Ἄλλ' ὅποιον θέαμα! ὅποιον ἡθικὸν χάος! ἀρτοῦ

» παρήρχετο ὁ καιρὸς χωρὶς νὰ λάβωσι πέρας τὰ μισάν-
»θρωπα σχέδιά των πρὸς τὸ ἐσπέρας τοποθετοῦσι εἰς
» τὴν ἀγορὰν πλησίον τοῦ καταστήματος, καὶ τοῦτο διὰ
» νὰ ὑποκινήσωσι τὴν ταραχὴν καὶ τὸν ὀλεθρον,
» δύο ἀγγλοϊονικάς σημαίας, αἱ ὅποιαι βεβαρυμέναι ἀπὸ
» τὰ τρομερὰ καὶ βάρβαρα κακουργήματα καὶ ἀπὸ τὸ
» ἀχνίζον ἀκόμη ἀθῶον αἷμα τῶν Ἑπτανησίων, ἔμενον
» ἀκίνηται, νεκρωμέναι, ὡς προεικονίζουσαι τὴν πῶσιν
» των. — Δικαίως ἐτύφλωνεν ἡ χολὴ τὸν λαόν, δικαίως
» ἐπαπειλεῖτο μέγας ὁ ἀναβρασμός του, ἐὰν ἡ φρόνη-
» σις καὶ σύνεσις τῶν **Ἐντίμων Ἀντιπροσώπων**
» **Ριζοπατριῶν μας**, οἵτινες διὰ τὸν πατριωτισμὸν,
» αὐταπάγησιν των καὶ ἀμόλυντον χαρακτῆρά των, ἤξιώ-
» θησαν τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπολήψεως κάθε ἀληθοῦς
» πολίτου, καὶ ἐν γένει ὅλου τοῦ Κόσμου, δὲν κατέσβε-
» ον τὴν λαύραν καὶ ἐπανεφέρον εἰς αὐτὸν τὴν ἀπαρα-
» δειγμάτιστον Ἑλληνικὴν ἐπιμονὴν του. Ἀλλὰ σεῖς, ὦ
» κακοῦργοι, ἀναίσθητοι, δὲν σπαράξεσθε καὶ ἀπὸ τοὺς
» γοεροὺς στεναγμοὺς τῶν συμπολιτῶν σας στεναζόντων ὑ-
» πὸ τὸ βάρος τῶν ἀπανθρώπων ἀλύσεων; Τὰ μαῦρα σώμα-
» τὰ σας δὲν ροφῶσι εἰς τὴν αἱμοβόρον δίψαν των τὸ ἔ-
» διόν σας αἷμα; Ἡ καταφαρμακευμένη καρδιά σας δὲν
» ἐνεργεῖ μόνον εἰς τὰ ἰδικά σας σπλάγχνα; Ὁ κίνδυνος ὅμως
» σᾶς ἐπαπειλεῖ, εἰς τὰς ἱερὰς σελίδας τοῦ Ὑψίστου ἐνε-
» γράφῃ « **Ἡ Ἀποκατάστασις μας** ». Πλησιάζει
» ὁδὲν ὁ καιρὸς, ὅπου πεφοβισμένοι, ἐντρομοὶ θὰ ξανοί-
» γετε τὴν διὰ τοῦ Σταυροῦ κεκοσμημένην κυανόλευκον ση-
» μαίαν μας νὰ κυματίῃ ὑπερηφάνως ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν
» ἀποτόμων φρουρίων μας.

» Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 21 Μαΐου 1851 Ἑλ. Ἐ.»

(Ἐπετι)

Λ. Χ. Ζώης

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἡ πρότχσις μετὰ τὸν δύο ἐτέρων, κατὰ τὸν νόμον,
ὡς ὑποψηφίου ἐπισκόπου Γυθείου τοῦ κλεινοῦ καὶ ἀρτίως
μορφώσεως συμπολίτου μας κ. Διον. Γ. Δίφνου ἀρχι-
μανδρίτου τοῦ Στόλου πανελληνίων ἐπροξένησε χαρὰν
καὶ δὴ παρὰ τοῖς ναυτικοῖς κύκλοις, εἰς οὓς γνωστὴ ἡ
περιφρηνὴς δρᾶσις τοῦ ἀνδρός. Ἡ Ζάκυνθος μετὰ παλ-
μῶν ἱερᾶς συγκινήσεως ἀναμένει τὴν ποθητὴν ἀγγελματικὴς
ἐκλογῆς ὡς Ἐπισκόπου τοῦ τόσου σεμνοῦ τέκνου τῆς.

— Μετὰ τοῦ σημερινοῦ φύλλου οἱ ἀξιοτ. συνδρομη-
ται καὶ ἀναγνώσται μας λαμβάνουσι δωρεὰν καὶ ἐν
τευχὸς ὑπὸ τίτλον: « Ἀναγραφὴ συγγραμμάτων καὶ
ἐκδόσεων » τοῦ Διευθ. τῶν « Μουσῶν » Συνιστώ-
μεν ὅπως καὶ ἄλλοι ἐργάται τῶν γραμμάτων ἀσχο-
λούμενοι εἰς τοιαῦτα ἔργα δημοσιεύωσι ὁμοίας Ἀ-
ναγραφὰς τῶν διαφόρων δημοσιευμάτων των.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΓΙΑΤΙ ΑΓΡΥΠΝΩ

Δυὸ γλυκὰ ματάκια, μάτια ζαφειρένια μ' ἄνοιξαν
πληγῇ, κι' ἀγρυπνῶ ἀπ' τὸν πόνον κι' ἀγρυπνῶ ἀπ'
τὴν ἐννοια κι' ἀπ' τὴ συλλογῇ.

Τῆς νυκτὸς ἡ πάχνη χάνεται κ' ἐκεῖνη ὅμοια μὲ
καπνὸ, ἡ αὐγὴ προβάλλει, τὸ φεγγάρι σβύνει, κι' ἔ-
μως ἀγρυπνῶ.

Ἀγρυπνῶ τὴν ὥρα ποὺ κρυφοφιλοῦνται τ' ἄστρα
ζηλευτά, ἀγρυπνῶ τὴν ὥρα ποὺ γλυκοκοιμοῦνται τὰ
ματάκια αὐτά.

Τίνος εἶν' τὰ μάτια; μὴ ῥωτᾷς ἐμένα, κόρη εὐ-
γενική; σὺρε στὴν καθρέφτη, καὶ ζωγραφισμένα θὰ
τὰ δῇς ἐκεῖ.

Ἰωάννης Πολέμης.

ΟΔΗΓΙΑΙ-ΓΝΩΜΑΙ-κτλ.

—Μετὰ τὸ γεῦμα. Ὑπάρχουν ἄπειροι ἄνθρωποι,
οἱ ὁποῖοι καὶ γηράσκουν καὶ ἀποθνήσκουν μὲ τὴν δυσ-
πεψίαν ὡς ἀχώριστον σύντροφον, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀνακα-
λύψουν τὴν ἀληθινὴ αἰτίαν τῆς.

Ὅσοι πρῶτον βιασικὰ καὶ ἀμέσως ἀρχίζουν τὴν
ἐργασίαν, ἥτις ἀπασχολεῖ τὴν προσοχὴν τῶν καὶ ἀπορροφᾷ
ὅλας τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις τῶν, ὥς εἶ-
ναι βέβαιοι, ὅτι ἡ δυσπεψία δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ ποτε
Γίνονται δὲ καὶ εἰς ἄκρον εὐερέθιστοι ἀπόδειξις, ὅτι ὅλη
ἡ νευρική τῶν δύναμις ἔχει καταναλωθῇ. Ἡ φύσις δὲν
δύναται νὰ κάμνῃ δύο ἐργασίας συγχρόνως. Ὁ στόμα-
χος δὲν δύναται νὰ χωνεύσῃ κατ' ἑξῆς τὴν ὥραν ἐργάζεται ὁ
ἐγκέφαλος. Γνωστὸν δὲ ὅτι πᾶσα δύναμις χωριζομένη εἰς
πολλὰ μέρη ἐξασθενεῖ, Ἄν' ὅλοι ἐτρωγον χωρὶς βίαν, χω-
ρὶς ν' ἀπασχολοῦν τὸν νοῦν τῶν ἄλλοι, ἂν κατόπιν ἄ-
φηναν τὸν στόμαχόν τῶν ἐλεύθερον νὰ ἐργασθῇ ἡμίσειαν
ὥραν τοῦλάχιστον, χωρὶς νὰ στρέφουν πρὸς ἄλλην δι-
εὐθύνουν τὴν νευρικήν τῶν δύναμιν. ἡ δυσπεψία δὲν θὰ
ὑπῆρχεν ἴσως εἰς τὸν κόσμον.

Δι' αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητος μετὰ τὸ φαγητὸν ἡ βραχεία
ἀνάπαυσις, ἰδίως μετὰ τὸ γεῦμα. Τὴν πρῶταν, ὅτε ἡ σω-
ματικὴ καὶ ἡ νευρική δύναμις εὐρίσκονται εἰς τὴν ὑ-
ψίστην ἀκμὴν τῶν, ὁ στόμαχος δύναται νὰ λειτουργῇ
εὐθὺς μετὰ τὸ φαγητὸν καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος ἐργά-
ζεται. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ὅλας ὥρας τῆς ἡμέρας εἶνε βλα-
βερὸν τοῦτο. Μετὰ τὸ δεῖπνον μάλιστα τῆς νυκτὸς δὲν
ἐργάζεται ἡ ἐργασία, ἀλλὰ ἡ διασκέδασις. Τότε ἡ ἀντοχὴ
τοῦ σώματος εὐρίσκεται εἰς τὸν κατενόμενον βαθμὸν καὶ
δὲν πρέπει νὰ παραφορτωθῇ.

— Ἀσφάλεια κατὰ κεραυνῶν. — Ὅταν ἐπικεῖται
θύελλα, οἱ Γάλλοι χωρικοὶ συνειθίζουσιν ν' ἀνάπτουν πυ-
ρὰν παράγουσαν πολὺν καπνόν, ἐπὶ τῇ πεποιθῇσιν ὅτι
οὗτος σώζει ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ. Τινὲς θεωροῦσιν τοῦτο
ὡς πρόληψιν, ἀλλ' ὁ καυτηγητὴς Σιούτερ ἀποδεικνύει ὅ-
τι τὸ ἐθιμον τοῦτο βασίζεται ἐπὶ λογικῆς αἰτίας, καθότι
ὁ καπνὸς ἐνεργεῖ ὡς καλὸς ἀγωγὸς πρὸς βραδείαν καὶ
ἀσφαλῇ ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Ὑποδεικνύει δ'
ὅτι ἐν χιλιάς περιπτώσεσι ζημιῶν προξενηθειῶν ὑπὸ
κεραυνοῦ, προσεβλήθησαν 6,3 κωδωνοστάσια καὶ 8,5
μύλοι, ἐνῶ μόνον 0,3 καπνοδόχοι ἐργοστασίων ἐπαθόν.

— Εἰς τὸν βίον τῶν κοιτωνῶν τὰ μεγάλα ἔργα προκα-
λοῦν τὸν θαυμασμόν καὶ ἐπειτα τὴν καταφοράν. Εἶνε ἡ
ἀρχαία ἐκδήλωσις τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς προόδου.

(Μαξερουά.)

— Ποιὲ νὰ μὴ δανείζου, ἀλλ' οὔτε νὰ δανείζης. Ἐδά-
νεις; καὶ δάνειον καὶ φίλον ξεγραψέ τα. Δανείζου; ἐξέ-
μαθες νὰ ἦσαι οἰκονόμος.

(Σαϊκσπῆαρ)

— Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διατηρεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἀ-
νάμνησιν τῶν ὑβριῶν φυλάσσει ἐν αὐτῇ φωλεὰν ἐχιδνῶν
καὶ δηλητήριον θανάσιμον, τὸ ὁποῖον σπαράσσει τὸ ἴδι-
όν του σιῆθος.

— Ἡρώτων ἓνα νέον ἐπανερχόμενον ἐκ τοῦ πολέμου
τὶ ἀνδραγάθημά ἐπραξεν.

— Ἐκοψα τὰ πόδια ἑνὸς ἐχθροῦ, ἀπῆντησε.

— Καὶ διατὶ δὲν τοῦ ἐκοβες τὸ κεφάλι;

— Τοῦ τὸ εἶχον κόψει ἄλλοι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

— «**Η ΚΡΗΤΗ**». (Ἡ θέσις αὐτῆς ἐξ ἀπόψεως τοῦ
διεθνοῦς δικαίου).

ἔχμεν ὑπ' ὄψει τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἔξοχον
περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Κρήτης ἔργον τοῦ ἀρίστου καὶ
ἐγκυκλοπαιδικῶς μεμορφωμένου κληρικῶν πανοσιολογ-
κ. Τιμεθέου Βενέρη, ἀρχιμανδρίτου καὶ καθηγητοῦ
ἐν Ἡρακλείῳ.

Τὸ ἐμβριθὲς τοῦτο βιβλίον μετέφρασεν ὁ ἐκδότης ἐκ
τοῦ Γαλλικοῦ καίμενου τοῦ Γάλλου συγγραφέως Henri
Couturier, Δικηγόρου ἐν Παρίσι. Ἀποτελούμενον
δὲ ἐκ σελίδων 272 σὺν τῇ ἰδιαιτέρᾳ προσθήκῃ τοῦ
μεταφραστοῦ ἔχει διαιρεθῇ εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὸ
μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὰ τῆς Κρήτης ἀπὸ τῆς
ἀρχαιότητος μέχρι τοῦ περὶ ἀνεξαρτησίας Ἑλ.
ἀγῶνος, τὸ δεύτερον τὸν περὶ ἀνεξαρτησίας ἀ-
γῶνα τῆς Κρήτης κατὰ τὸν 19^{ον} αἰῶνα καὶ τὸ
τρίτον τὰ τῆς ἐνταυτῇ ἀρχαίας τῆς Κρητικῆς αὐ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τονομίας.—Εἰς τὴν προσθήκην δέ, ἣν ὁ κ. Βενέρης συνένταξε, περιέχονται τὰ ἐξῆς λίαν σπουδαία καὶ ἀξιανάγνωστα κεφάλαια: «Αἱ παγκρήτιοι ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ἐκδηλώσεις καὶ αἱ ἐνέργειαι τοῦ Προγνηπος Γεωργίου». — «Τὸ κίνημα τοῦ Θερίσου». — «Ἡ Β' Συντακτικὴ Συνέλευσις». — «Ὁ διορισμὸς τοῦ Ἀλεξ. Ζαῖμη καὶ τὸ προνόμιον τοῦ Βασιλέως», — «Ἡ κατάλυσις τοῦ ἀρμοστειακοῦ καθεστώτος καὶ ἡ κήρυξις τῆς Ἐνώσεως», κλπ., κλπ.

Διὰ τὸ λίαν σοβαρὴν καὶ σπουδαίον τοῦτο ἔργον τοῦ φιλοπόνου ὡς ἄνω ἐκδότου, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς κυρία καὶ μόνη σύστασις αἱ κρίσεις τῶν ἐξόχων προσώπων, ἅτινα ἔγραψαν σχετικὰ περὶ αὐτοῦ, ὡς οἱ κ. κ. Ν. Σαρίπολος καὶ Α. Ἀνδρεάδης καθογγηται Πανεπιστημίου, ὁ κ. Ἀντ. Μελετιδίου, Ἀντ. Βορεάδης καὶ Κωνστ. Φύμης, πρῶην Σύμβουλοι τοῦ Ἡγεμόνος, ὡς καὶ ὁλος σχεδὸν ὁ Κρητικὸς τύπος.

Συνιστῶντες δὲ καὶ ἡμεῖς ἰδιαίτερος τὸ ἀξιόλογον τοῦτο βιβλίον δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρῶμεν ἐπαξίως τὸν μεταφραστὴν αὐτοῦ πανοσιολ. κ. Βενέρην, ὅστις οὐκ ἐλίγους βεβίχως κατέβηκε κόπους, διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἔργου, ὡς καὶ τὴν ἰδίαν εἰς τοῦτο προσθήκην αὐτοῦ.

[Τιμᾶται δρ. 4 καὶ πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν «Ἐστίας» καὶ Τζάνη, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου ἐν Ἡρακλείῳ (Κρήτης).]

Ἐκ Πατρῶν.

Γ. Κ.

— «Σελίδες ἀπὸ τὸν πρῶτον πόλεμον». Αἱ σελίδες αὗται, τὰς ὁποίας ἐν κομψῇ καὶ πλουσίᾳ εἰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας τεύχει ἀνεδημοσίευσεν ἰδιαίτερος ἐκ τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» διακεκριμένος δημοσολόγος, ὁ κ. Γεώργ. Π. Πιρρασκυόπουλος, ἀρίστην θ' ἀποτελέσουν συμβολήν, ὅταν θὰ γραφῇ ἡ πλήρης καὶ ἀκριβὴς ἱστορία τῶν τελευταίων νικηφόρων πολέμων μας. Διότι ὁ κ. Πιρρασκυόπουλος αὐτόπτης, καθὼς λαβὼν μέρος τῆς ἐκστρατείας, ὡς ἐρεδρος ὑπολοχτοῦ πεζικοῦ, ἀφηγεῖται τὴν δρᾶσιν τοῦ Συντάγματος τοῦ ὅχι μόνον λεπτομερῶς καὶ ἐπικριδῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ ζωηρᾶς καὶ ὀρθῆς ἀντιλήψεως, μετὰ κρίσεως βιθίας καὶ εὐστόχου, μετὰ εὐστροφίας πνεύματος καὶ τεχνικῆς πλοκῆς τῶν γεγονότων, ἅμα δὲ μετὰ γλώσσης γλαφυρᾶς, ἀρεταὶ πᾶσι καθιστῶσαι τὸ ἔργον πολυτιμότερον καὶ μεγάλως τιμῶσι τὸν συγγραφέα.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐν Ἀθήναις ἰδιωτικῶν Σχολείων διακρίνεται ἡ μᾶλλον ἀποτελεῖ δύναται τις εἰπεῖν ἐξαίρεσιν τὸ ἄριστα καὶ πρακτικῶς διοργανωμένον ἀπὸ ἐτῶν δὲ λειτουργοῦν Ἐκπαιδευτήριον τοῦ Ἑλλογ. κ. Δρα-

γάτη πρῶην Γυμνασιάρχου καὶ πολὺ ἐγκυκλοπαιδικῶς μεμορφωμένου.

Ὅ,τι ἰδίως διακρίνει τὸ Λύκειον τοῦτο εἶναι ἡ Ἑλληνοπρεπὴς καὶ ἠθικοδρητικὴ μόρφωσις τῶν πολλῶν μαθητῶν του, καθὼς καὶ ἡ συστηματικὴ ἐν γένει ἀνάπτυξις καὶ πρόοδος αὐτῶν. Τῆς τοιαύτης δὲ μορφώσεως πραγματικὴ ἀπόδειξις εἶναι οἱ τόσοι ἄριστα ζητησιμῆται ἐκ τῶν ἐξελθόντων μαθητῶν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ὁ ἐφημέριος τῆς ἐν Μασσαλῖα κοινότητος κ. Γερ. Βαρυκόπουλος, ὁ ὑπολοίαρχος κ. Χ. Πουλάκος κλπ.

Καὶ τοι περιττὴ ἡ σύστασις τοιοῦτου ἀρίστου καθ' ὅλα καὶ ἀνεγνωρισμένου Ἐκπαιδευτηρίου, ἐν τοῖς χάριν τῶν τυχόν ἀγνοούντων αὐτὸ γονέων καθίσταται ἡ περὶ αὐτοῦ σύστασις ἀπαραίτητος.

(Τὸ Δραγάσειον ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα λειτουργεῖ ἀπὸ τοῦ 1903, ἡ δὲ διεύθυνσις του εἶναι: Διασταύρωσις ὁδῶν Φιλελλήνων καὶ Νικοδήμου. — Ἀθήνας),

Ἐκ Πατρῶν—Γ. Κ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ & ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— «Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ». Περιεχόμενα τοῦ ΟΔ'. τεύχους τοῦ, προνοία τοῦ Μητροπολίτου Κιτίου Σεβ. Κου Μελετίου Μεταξάκη, ἐκδιδομένου τούτου περιοδικοῦ. Σπείρωμεν ἐπ' εὐλογίαις. Καταχητικὰ διδάγματα. Κανονικὰ ζητήματα. Ποῖοι ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοί. Ἀπὸ τὸ Στρατόπεδον. Σιγμαὶ κρίσιμοι διὰ τὸν Π. Τάφον. Ἡ τριπλὴ ἐορτή. Κυπριακά.

— «Πανελλήνιον». Μετὰ πολλῆς ὥραιας ὕλης ἐξεδόθη τὸ 15τεῦχος τοῦ καλοῦ τούτου ἀθηναϊκοῦ περιοδικοῦ.

— «Πεντακοθήκη». Τοῦ μηνιαίου τούτου φιλολ. καὶ καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ ἐξεδόθη τὸ 164ον τεῦχος μηνὸς Ὀκτωβρίου. Περιεχόμενα. Ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ ἔργαστήρια. Ἡ Μητρόπολις τῶν Ρήμων. Σύννεφα. Ποικίλη σελίς. Σημειώσεις. Σταλαγματιές. Θέατρα Ἀθηνῶν. Γράμματα, Τέχνη. Εἰκόνες καλλιτεχνικαὶ κ.τ.λ.

— «Κρητικὸς Ἀστὴρ». Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Σ)βρίου τοῦ περιοδικοῦ τούτου μετὰ πολλῶν ἀξιοαναγνώστων περιεχομένων καὶ ὡραίων εἰκόνων.

— «Ἡμερολόγιον «Οἶκογενεακοῦ Ἀστέρος». Εἰς τὸν αἰσθηματιαν ποιητὴν κ. Γ. Κελεπούρην ἡ Διεύθ. ταῦ λαμπροῦ περιοδικοῦ «Οἶκ. Ἀστέρος» ἀνέθηκε τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀνωτέρου καλλιτεχνικοῦ καὶ φιλολογικοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ 1915, εἰς τὸ ὅποιον ἐγγράφομεν συνδρομητὰς ἀντὶ δραχμῆς δι' ἑκάστην τεῦχος.

— «Ἐπινίκια». Ἀναγγέλλεται ἡ προσεχὴς ὑπὸ τοῦ ἑλλ. κ. Νίκου Σίφακα ἐν Χανίοις ἔκδοσις Σειρᾶς πολεμικῶν ποιημάτων του, τῇ συντάξει καὶ ἄλλων ἀνεγνωρισμένων ποιητῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

—**Βασιλική ἐπέτειος.** Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τῶν γάμων τῶν Α. Α. Μ. Μ. Κωνσταντίνου καὶ Σοφίας, ἡμετέρων Σεπτῶν Βασιλέων, προσκλήσει τοῦ Νομάρχου μας κ. Παγκάλου, ἐπίσημος ἐτελέσθη δοξολογία τὴν 15ην λήξ. ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως, χοροστατοῦντος τοῦ Αἰδ. Πρωτεκδίκου κ. Ἀθανασ. Δ. Περόκη καὶ ἱεουργοῦντος τοῦ Αἰδ. κ. Ὁμ. Περάτη, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ κ. κ. Νομάρχης, Δήμαρχος, Πρόεδρος, Εἰσαγγελεὺς, οἱ λοιποὶ Δικασταί, οἱ κ. κ. Πρόξενοι, ἅπαναι αἱ λοιπαὶ Ἀρχαὶ καὶ πολλὸς κόσμος μετὰ τῆς Φιλαρμονικῆς, ζητωκραυγᾶσαντος ἐν τέλει τοῦ κ. Νομάρχου μας ὑπὲρ τῶν Βασιλέων. — **Ἑθνικὴ ἐπέτειος.** Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ στρατοῦ μας εἰς Θεσσαλονίκην (26 Ὀκτ. 1912) ἐτελέσθη δέξιος εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς, ἅπαντα δὲ τὰ δημόσια Καταστήματα εἶχον σηματοστολισθῇ. — **Ἑορτὴ Κεφαλλήνων.** Ἡ ἐνταῦθα παροικία τῶν ἀδελφῶν Κεφαλλήνων, ἡ τοσαῦτα δείγματα προδίδου διὰ τῆς ἐντίμου ἐργασίας, φιλονομίας καὶ ἐξαιρετικῆς ἰδιοφυίας καὶ ἐν τῇ νήσῳ μας, ὡς ἅπανταχοῦ τοῦ κόσμου, παρέχουσα, ἐώρτισε μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ πανηγυρικῆς ἱεροτελεστίας τὴν ἐπέτειον τοῦ Πολιούχου τῆς νήσου τῶν Ἀγ. Γερασίμου. — **Βασιλικὴ ἐορτή.** Τὴν παρ. Τετάρτην, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ἡ τε Β. Νομαρχία καὶ ἅπαντα τὰ Προξενία ὕψωσαν τὰς σημαίας τῶν, ὁ δὲ Ὑπρόξενος ἀξιότ. κ. Σπ. Κόμ. Μερχάτης φιλοφρόνως ὑπεδέχεται ἐν τῷ Προξενίῳ τοὺς πολλοὺς ἐπισκέπτας, παρέχων ἄφθονα ἀναψυκτικά. — **Ἑθνικὴ Τράπεζα.** Ἡ Διευθυνσις τοῦ ἐνταῦθα Ὑποτῆς τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς ἀνείθη προσωρινῶς εἰς τὸν κ. Παν. Μαλεβίτην ἐκ τῶν λίαν διακρινομένων Διευθυντῶν τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς. — **Δικαστικά.** Τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀνακριτοῦ ἀνείθησαν εἰς τὸν ἀξιότ. Πρωτοδίκην κ. Γαβρ. Θωμᾶν διαπνεόμενον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν ὑληρεσίαν ζήλου ἢ οὐ καὶ ὁ προκαίτοχος αὐτοῦ ἀξιότ. κ. Γ. Βογόπουλος. — **Ἐπαξιὸς ἔπαινος.** Ἐπισήμως ἐξεφράσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργ. τῶν Στρατιωτικῶν ἀριθύνων ἔπαινος εἰς τὸν εὐγ. συμπολίτην μας κ. Γεώργ. Α. Κοργιανίτην, διότι μὲ προφανῇ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς κατώρθωσε μὲ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἄνδρας νὰ συλλάβῃ ἔξ καταδίκους ἀποδράντας ἐκ τῶν φυλακῶν Σάμου καὶ διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς δραστηριότητος εἰς τὰς ἐνεργείας του νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς ἐκεῖ δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας. «**Αἱ Μοῦσαι**» εἰλικρινῶς συγχαίρουσι τὸν γενναῖον αὐτὸν καὶ φιλότιμον τοῦ καθήκοντος στρατιώτην. — **Ὁ νέος Γυμνασιάρχης μας.** Ἀρτι ἀφικόμενος ἀνέλαβε μετὰ ζήλου τὰ καθήκοντά του ὁ νέος παρ' ἡμῖν Γυμνασιάρχης ἀξιότ. κ. Δημ. Παπασιεργίου. — **Συγχαρητήρια.** Τὸν φιλομαθῆ καὶ εὐέλπιν συμπολίτην μας κ. Νικ. Γ. Μπαγδατόπουλον φοιτ. ἀριστευσάντα κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ἐξετάσεις του ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ συγχαίρουσαι ἐγκαρδίως «**Αἱ Μοῦσαι**», καθὼς καὶ τὴν σεβ. οἰκογένειάν του, εὐ-

χονται αὐτῷ ὁμοίαν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν καὶ κατὰ τὸς διδακτορικός του. — Ὅμοίως θερμῶς συγχαίρομεν τὸν σεμνὸν νέον κ. Φραγκ. Ν. Καψοκέφαλον καὶ τὴν σεβ. οἰκογένειάν του, ἐπὶ τῇ ἀληθῶς ζηλευτῇ ἐπιτυχίᾳ του μεταξὺ τῶν διαγωνισθέντων γεωπόνων. — Ἐπίσης συγχαίρουσι θερμῶς τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ φερέλπιδας δ)δα Βασ. Ι. Μάνεση, Π. Σ. Τσιλιμίσκραν, Στ. Ι. Παπαδάτον, Χ. Ν. Μπαγδατόπουλον, Ν. Δ. Μαρτινέγκον, Ἰω. Κ. Τζανῆν καὶ Δ. Φ. Μωρέτιν εἰσαχθέντας εἰς τὸ Γυμνάσιον. — **Μεταθέσεις—Προαγωγαί.** Μετετέθη ἐνταῦθα ἐκ Λεχαίνων ὁ κ. Διον. Εὐστ. Μαρτινέγκος, ἐλλ)διδ. ἀντὶ τοῦ κ. Χ. Ἀντωνέλλου μετατεθέντος εἰς Κυπαρισίαν, εἰς Παξοὺς δὲ προαχθεὶς ἐπαξίως εἰς Σχολάρχην ὁ κ. Νικόλαος Ι. Λεονταρίτης. † **Θάναί.** Τύπος ἐναρέτου καὶ φιλονόμου πολίτου ὁ ἀείμνητος **Ἀνδρέας Ἀύγουστινός** ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ καὶ σεμνοπρεπῶς ἐκηδεύθη. Τοὺς ἀξίους ἀνεψιούς του Ἀδελφοὺς Ε. Ἀύγουστίνου, πρὸς οὓς, ὡς ἄλλος πατήρ, πάντοτε ἐθέρθη καὶ λοιποὺς οἰκείους ὀλοφύχως συλλυπούμεθα. † Μετὰ ἀνίατον ἀσθένειαν ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις συμπολίτης μας σεβαστὸς καὶ φιλάγαθος, ὁ πολὺκλαυστος **Διονύσιος Ἀργας. Λομβάρδος**, ἀδελφὸς τῶν ἐντ. κ. κ. Κωνστ. Ἀργ. Λομβάρδου Βουλευτοῦ καὶ τέως Ὑπουργοῦ καὶ Ἰωάννου Ἀργ. Λομβάρδου Γ. Γραμμ. τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου. Ὁ μεταστάς διεκρίνεται διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς καὶ ἀγαθότητα τῆς καρδίας παρὰ πάντων ἀγαπώμενος καὶ σεβόμενος. Τοὺς πενθοῦντας Ἀδελφούς καὶ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν πολυμελῆ οἰκογένειάν του θερμῶς συλλυπούμεθα. † Ὅμοίως ἀπέθανε καὶ ἐν συρροῇ κόσμου ἐκηδεύθη ἐνάρετος συμπολίτης μας, εἰς ἄκρον δὲ ἀφοσιωμένος οἰκογενειάρχης καὶ ἀριστος φίλος, ὁ πολὺκλαυστος **Γεώργιος Παλαδινὸς Ρόγγας**. Τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειάν του καὶ λοιποὺς συγγενεῖς θερμῶς συλλυπούμεθα. — Ἐπίσης συλλυπούμεθα τὰς πενθοῦσας οἰκογενείας τῶν Ἀδελφῶν Π. Ραφτοπούλου καὶ Σπ. Τυρογαλᾶ διὰ τὸν θάνατον τῆς σεβαστῆς μητρὸς καὶ μᾶμης τῶν **Χρυσούλας Π. Ραφτοπούλου**. — **Θεατρικά.** Πληροφορούμεθα, ὅτι πρόκειται νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα ὁ ἀριστος θίασος τοῦ κ. Φ. Γεωργιάδου. — **Κοιν. κίνησις.** Διατρίβει ἀπὸ τινος ἐνταῦθα παρὰ τῇ ἐριτίμῳ οἰκογενείᾳ του ὁ παρὰ τῷ Προξ. Καίρου ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἔξωτ. μετατεθεὶς ἐγκριτος λόγιος καὶ εὐγενὴς φίλος κ. Μαρ. Ε. Σιγοῖρος Προξεν. ὑπάλληλος. — **Ἀφίκοντο** ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Κ. Ἀργ. Λομβάρδος βουλ., ὁ κ. Ν. Μουζάκης βουλ. μετὰ τῆς Κυρίας του, ἡ Κα Σοφία Δ. Ξανθοῦ μετὰ τῆς δ)δος θυγατρὸς τῆς Ἀγγελικῆς, ὁ κ. Ν. Ο. Περάτης μετὰ τῆς Κυρίας του, ὁ κ. Ι. Χ. Δαμῖρης καὶ ὁ κ. Δ. Τυρογαλᾶς, ἐκ Πατρῶν ὁ κ. Δ. Δάσης, ἐκ Καλαβρύτων ὁ κ. Ε. Γιαννόπουλος, ἐκ Καλαμῶν ὁ κ. Δημ. Σ. Πελεκάσης καὶ ἐκ τοῦ στρατοῦ ὁ κ. Γ. Μπίζος. — **Ἀνεχώρησαν** εἰς Ἀθήνας οἰκ)κῶς ἡ Κα Σοφία Ἀλ. Κόμ. Ρώμα, ὁ κ. Ν. Κουτσάλεξης μετὰ τῆς Κυρίας του, ἡ Κα Μαρία Χιώτη, ὁ κ. Φιλ. Καρρεῖς δημ., ὁ κ. Ν. Μπαγδατόπουλος, οἱ κ. κ. Ε. καὶ Ἰω. ὁ δελ. Ι. Μακρῇ σπουδ. καὶ εἰς Καλάμας ὁ κ. Δ. Ε. Σιγοῦρος.

— **Μίτρα** **Παλαδινὸς** καὶ **Ρόγγας** εἰς τὸν **Λογ. Βόσσον**.